

mestre, der har været i debatten her i dag, jo også havde et medansvar, men man har også fået gjort mere ved det afgørende problem for fremtiden, nemlig at få gælden ned.

Det, der er pointen ved regeringens økonomiske politik, er, at vi har taget voks i ørerne ligesom Odysseus, når sirenerne sang og ville have, at vi skulle give store skattelettelser. Vi har holdt fast i ansvarligheden, vi har sikret, at den fremgang, der har været på alle fronter, ikke midt i perioden blev afbrudt af ny tilbagegang og ny stigende arbejdsløshed.

Vi har fået en fremgang i økonomien, som er stærkere, langt stærkere og mere holdbar, end den var dengang. Og vi medvirker ikke – det forstår jeg sådan set også er Venstres synspunkt – til ufinansierede skattelettelser. Vi medvirker ikke til overophedning af økonomien. Der har jo været enkelte, der har løftet et kritisk øjenbryn over denne her finanslov og sagt, at den måske var lidt for slap, måske skulle man stramme noget mere. Det er i hvert fald, hvis man kan gradbøje det, en langt mere berettiget bekymring end den omvendte, nemlig at vi har været for langsomme med at slække på tøjlerne.

Der kan ikke gives ufinansierede skattelettelser, fordi det kan få økonomien til at brænde sammen i overophedning og ny krise, men også fordi det vil bryde det mønster, vi nu omsider og heldigvis er inde i med at begynde at bringe den gamle gæld ned i god tid, før vi får en ændret alderssammensætning, der vil kræve større udgifter til velfærd.

Jeg havde lejlighed til for et par dage siden at opsummere mine synspunkter om det med vejene til lavere skat, som vi jo alle sammen gerne vil have, og dem vil jeg gerne gentage her. Jeg mener, det er jo ikke for sjov, vi betaler alle de dér skatter. Det var da sjovere, hvis vi kunne blive fri. Men der er jo i grunden kun tre veje til lavere skatter:

Den ene mulighed er, at man kan holde op med at betale af på gælden eller i værste fald stifte noget ny gæld. Det tror jeg de fleste af os i hvert fald i ord er enige om ville være dybt uansvarligt, og det ville være dybt usolidarisk over for næste generation, hvis afbetalingen af al den velfærd, vi har købt på afbetaling, ikke skulle laves af os, men af den generation, der også skal betale vores folkepension. Det går ikke, og det ville også ruste os meget dårligt til de tilbageslag, der selvfølgelig kan komme i international økonomi, og som også kan ramme os.

Den anden mulighed er at skære ned på den skattebetalte velfærd og sige, at det kan vi ikke have så meget af. Så kan vi sende noget af det ud til brugerbetaling eller til privat forsikringsfinansiering. Det er jo modeller, der er kendt og udbredt i denne verden. Det synes jeg ville være dybt usolidarisk over for den nuværende generation, der har mindst og har mest behov.

Det tredje, man kan gøre, er, at man kan prøve at få mere for pengene. Det skal jeg vende tilbage til. Det mener jeg vi gør en stor indsats for at få, men jeg vil lige opholde mig lidt ved det med skatterne, som har spillet så stor en rolle i debatten.

Der er jo blevet kastet meget rundt med skatteprøvsdefinitioner ikke bare i denne debat, men i utallige debatter her i Folketinget, og det er også fuldstændig rigtigt, at man kan opgøre skattetrykket på forskellig måde. Man har det skattetryk, man har brug for i den politiske debat, kan man sige.

Regeringen har valgt at bruge den opgørelse, Danmarks Statistik laver, opgjort på samme måde som under borgerlige regeringer, men jeg er helt, helt sikker på, at hvis vi havde fraveget den praksis, så var det dét, vi var blevet kritiseret for: Nu kunne man ikke sammenligne, og der var meget i vejen. Men vi har ikke opfundet, fiflet med, udviklet nogen ny måde at gøre skattetrykket op på. De tal, vi fremlægger, er opgjort på den måde, skattetryk plejer at blive opgjort på. Skattetrykket har den farve, skattetrykket skal have.

O.k., så siger oppositionen, jamen regeringen har jo ikke kunnet styre de offentlige udgifter. De er steget mere, end regeringen oprindelig udstak som sin målsætning. Javel. Hr. Kofod-Svendsen spørger: Hvor blev pengene af? Er det det rene papirusseri? Svaret er nej. Det er ikke særlig svært at finde ud af, hvor pengene er blevet af. De er gået til de 160.000 ekstra børnepassningspladser, 10 mia. kr. er ekstra gået til sygehuse osv. osv. osv. Vi kan sagtens se, hvor de er gået hen. De er gået til at øge omfanget af de serviceydelser, vi yder i det offentlige, og kvaliteten af dem. Det er ikke godt nok, men det er meget, meget let at spore pengenes gang.

Det er også utrolig karakteristisk, at dér, hvor der er blevet brugt flere penge, først og fremmest er ude i amterne og kommunerne, hvor borgerne har krævet, at sundhedsvæsenet, uddannelsen, børnepassningen, ældreomsorgen fik flere penge. Og det er jo en interessant diskussion i forhold til Venstres skattestop.